

ایران ورزشی

● صاحب امتیاز: خبرگزاری جمهوری اسلامی
● مجری: مؤسسه فرهنگی و مطبوعاتی ایران
● رئیس هیات مدیره: صادق حسین جابری انصاری
● مدیرعامل و مدیر مسئول: علی متقیان
● سردبیر ارشد مؤسسه: هادی خسرو شاهین
● سردبیر ایران ورزشی: علی جوادی
● تلفن: ۱۴ - ۸۸۵۰۴۱۱۳ - شماره: ۴۷۱۱۱۷۳
● چاپ: چاپخانه مؤسسه جام جم
● سازمان آگهی‌ها: ۱۸۷۷ - ۸۸۵۰۱۳۰۰ - ۸۸۷۴۵۸۳
● امور مشترکین: ۸۸۷۴۸۰۰ - ۸۸۷۴۱۹۵۴
● نشانی: تهران، خیابان خرمشهر، شماره ۲۰۸
● صندوق پستی: ۵۳۸۸ - ۱۵۸۷۵

پایان تلخ فوق ستاره در جام جهانی

جاودانه در قاتلار تاریخ

گزارش ویژه

ایمان گودزی

خبرنگار

در آستانه جام جهانی ۲۰۱۰، نایک گروهی از بزرگترین ستاره‌های فوتبال را برای کمپین تبلیغاتی «آینده را بنویس» گرد هم آورد. ایده تبلیغ این بود که سرنوشته دوران حرفه‌ای این بازیکنان به عملکردشان در جام جهانی آفریقای جنوبی گره خورده است. در یکی از صحنه‌ها، وین رونی یک پاس را مقابل فرانسه اشتباه می‌دهد؛ اشتباهی که به شکست انگلیس، شورش در خیابان‌ها و حتی سقوط بازار سهام منجر می‌شود. سپس او را در حالی می‌بینیم که در یک کاروان زندگی می‌کند، غذای بی کیفیت می‌خورد، به عنوان کارگر نگهداری زمین فوتبال کار می‌کند و یا حسرت به بیلورد ریبری نگاه می‌کند. اما داستان بعد تغییر می‌کند؛ رونی به عقب برمی‌گردد، ریبری را متوقف می‌کند و به قهرمان ملی تبدیل می‌شود؛ تا جایی که تصویرش روی صخره‌های سفید دوور حک شده است.

داستانی پراز حسرت

در مورد رونالدو، نایک او را در حالی نشان داد که پشت یک ضربه آزاد ایستاده و به آینده‌ای فکرمی‌کند که اگر پرتغال را به قهرمانی برساند، ممکن است در انتظارش باشد. در ذهن او، اتفاقات بزرگی رخ می‌دهد؛ افتتاح ورزشگاه کریستیانورونالدو، حضور کوتاه در سریال سیمپسون‌ها، ساخت یک مجسمه بزرگ از او و هوادارانی که هنگام ورودش به او لین نمایش فیلم «رونالدو؛ فیلم» نامش را فریاد می‌زنند. اما درست لحظه‌ای که رونالدو ضربه‌ای رامی‌زند، تصویر قطع می‌شود و ما هیچ‌وقت نمی‌فهمیم پایان این داستان در ذهن کارگردان چه بوده است. با توجه به اینکه این صحنه مربوط به ضربه آزاد رونالدو در جام جهانی بود، احتمال اینکه توب راهی بیرون شود، به دیوار برخورد کند یا به راحتی در اختیار دروازه‌بان قرار بگیرد، چندان کم نبود. رابطه کریستیانو رونالدو با جام جهانی در شش دوره مسابقات و طی ۱۰ سال، داستانی چندان خوشحال‌کننده نبود است.

لحظات درخشان او چه بودند؟

پنالتی سرنوشته‌ساز مقابل انگلیس در یک چهارم نهایی جام جهانی ۲۰۰۶، هت‌تریک برابر اسپانیا در مرحله گروهی جام جهانی ۲۰۱۸، دو گل مقابل ازبکستان در هیوستون دو هفته قبل و گل دیرهنگام مقابل کرواسی در مرحله حذفی که از روی نقطه پنالتی به ثمر رسید. اما تعداد ناگهانی هاسبار بیشتر بود؛ ناگهانی‌هایی که با حذف پرتغال در وقت‌های اضافه مقابل اسپانیا در آرلینگتون تگزاس در روز دوشنبه به اوج رسید. رونالدو یک روز قبل از آن به خبرنگاران گفته بود که این آخرین جام جهانی او خواهد بود؛ اما امیدوار بود که آخرین بازی‌اش در این مسابقات نباشد. در نهایت، همان بازی تبدیل به آخرین حضور او در جام جهانی شد.

جام جهانی: تنها نقطه ضعف ابرستاره‌ای به نام کریستیانو

با سوت پایان بازی، رونالدو چهره‌ای غمگین داشت. دست‌هایش را روی کمر گذاشته بود، چند قدم می‌زد، می‌ایستاد و به نقطه‌ای دور خیره می‌شد. وقتی برای هواداران دست می‌زد، به سختی می‌توانست جلوی اشک‌هایش را بگیرد. تصویری از بازیکنی که با وجود داشتن یک قرارداد بزرگ در عربستان، احساس می‌کرد دوران حضورش در بزرگترین صحنه فوتبال جهان در ۴۱ سالگی به پایان رسیده است. تنها هشت بازیکن در تاریخ توانسته‌اند بیشتر از ۱۱ گل رونالدو در جام جهانی به ثمر برسانند. اما با توجه به سطح درخشش او، طول دوران حرفه‌ای‌اش و جایگاهی که در فوتبال دارد، این آمار برای بازیکنی که بهترین گلزن تاریخ فوتبال باشگاهی و ملی محسوب می‌شود، ناممکن‌کننده به نظر می‌رسد.

برای یک ابرقهرمان ورزشی، جام جهانی شبیه کریوتیوت یعنی نقطه ضعف بوده است. اما داستان به این سادگی نیست. شش حضور رونالدو در جام جهانی، شش نوع متفاوت از ناگهانی‌ها به همراه داشته است. در کنار لحظات تلخ، لحظات درخشانی هم وجود داشته‌اند. همچنین باید شرایط خاص پرتغال را هم در نظر گرفت. فوتبال پرتغال دو دوره موسوم به «نسل طلایی» داشته است. رونالدو که در سال ۱۹۸۵ متولد شده، بین این دو نسل قرار می‌گیرد. اما با ذهنیت «الان یا هرگز» وارد جام جهانی روسیه شد و به نظر می‌رسید آماده است تا از این فرصت نهایت استفاده را ببرد.

در اولین بازی پرتغال مقابل اسپانیا، رونالدو در یک دیدار تماشایی که با تساوی ۳-۳ در سوچی به پایان رسید، هت‌تریک کرد و با یک ضربه آزاد فوق‌العاده کار را کامل کرد.

پنج روز بعد، او تنها گل پیروزی پرتغال مقابل مراکش را به ثمر رساند. در آن مقطع، با توجه به شروع ضعیف آرژانتین در مسابقات، روایت غالب این بود که رونالدو نشان

داده توانایی ذهنی لازم برای درخشش زیر فشار رهبری تیمش را دارد؛ در حالی که لیونل مسی، رقیب بزرگ

رونالدو، اولین حضور او در این مسابقات بود.

او در ۲۱ سالگی هنوز در منچستر یونایتد یا نوسان‌هایی در عملکردش روبه‌رود و همچنان یک بازیکن جوان در تیم ملی پرتغال محسوب می‌شد؛ تیمی که آن زمان حول محور لوئیس فیگوسا ساخته شده بود. اما جام جهانی ۲۰۰۶ برای رونالدو به یک نقطه عطف تبدیل شد.

او در مرحله گروهی مقابل ایران یک پنالتی را به گل تبدیل کرد. سپس در مرحله یک‌هشتم نهایی و در دیداری که به «نبرد نونتربرگ» معروف شد، پس از تکل خطرناک خالد بولاهروز، مدافع هلند که تا نزدیکی زانوی او برخورد کرد، با چشمانی اشک‌بار زمین را ترک کرد.

با این حال، لوئیز فیلیپیه اسکولاری، سرمربی پرتغال، شجاعت او را تحسین کرد.

در مرحله یک‌چهارم نهایی مقابل انگلیس، رونالدو خطرناک‌ترین بازیکن پرتغال بود. پس از پایان وقت‌های اضافه، او یکی از پنالتی‌های سرنوشته‌ساز را به گل تبدیل کرد.

اما او در همان بازی باعث خشم بازیکنان، هواداران و رسانه‌های انگلیسی هم شد؛ ابتدا به دلیل واکنش‌های نمایشی به چند برخورد و مهم‌تر از آن به خاطر اصرارش به داور برای اخراج وین رونی، هم‌تیمی‌اش در منچستر یونایتد، پس از لگدن رونی به ریکاردو کاروالیو. پس از نشان داده شدن کارت قرمز به رونی، چشمک رونالدو به فری در کنار زمین نیز از سوی بسیاری در انگلیس به عنوان نشانه‌ای از یک توطئه تلقی شد.

رابطه عجیب با جام جهانی

در جریان شکست پرتغال مقابل فرانسه در مرحله نیمه‌نهایی جام جهانی ۲۰۰۶، هواداران حاضر در مونچخ رونالدو را هو کردند.

او نامزد دریافت جایزه بهترین بازیکن جوان مسابقات شد، اما پس از اینکه گروه مطالعات فنی فیفا این جایزه را به لوکاس پودولسکی از آلمان داد، هولگر اوزبک، رئیس این گروه تأکید کرد: «بازیکنان باید الگو باشند و بازی جوانمردانه یک عامل مهم است... ما رفتار درست و شایسته را می‌خواهیم.»

این اتفاق آغاز رابطه پیچیده رونالدو با جام جهانی بود. همچنین همان حضور در ۲۱ سالگی، آخرین تجربه او از رسیدن به مرحله نیمه‌نهایی این مسابقات است.

دومین جام جهانی او، همان دوره‌ای که با تبلیغ «آینده را بنویس» همراه بود، یک ناامیدی بزرگ بود. رونالدو در رسانه‌های پرتغال به شدت مورد انتقاد قرار گرفت؛ تیمی که با شکست مقابل اسپانیا در اولین مرحله حذفی کنار رفت. او پس از حذف، خودش را «در هم شکسته» توصیف کرد و گفت احساس «غم‌واندوهی غیرقابل تصور» دارد.

تنها گل او در آن مسابقات، گل هفتم پرتغال در پیروزی ۷ بر صفر مقابل کره شمالی بود. نکته جالب این بود که آن گل، اولین گل رسمی رونالدو برای پرتغال در دو سال و تنها بیست‌وسومین گل ملی او در ۷۴ بازی بود. در آن زمان، هیچ‌کس تصور نمی‌کرد که او روزی به بهترین گلزن تاریخ فوتبال ملی تبدیل شود.

جام جهانی ۲۰۱۴ نیز تقریباً ادامه همان روند بود. رونالدو پس از یک فصل فوق‌العاده با رئال مادرید و قهرمانی در لیگ قهرمانان اروپا، با مصدومیت التهاب تاندون کشکک زانوی چپ دست و پنجه نرم می‌کرد.

پرتغال در آن مسابقات با شکست سنگین ۳ بر صفر مقابل آلمان شروع کرد، مقابل آمریکا به تساوی رسید و با وجود گل دیرهنگام رونالدو برابر غنا، در همان مرحله گروهی حذف شد. ۲۹ ساله بود؛ سنی که معمولاً یک فوتبالیست در اوج آمادگی قرار دارد. اما یک فرصت دیگر برای «نوشتن آینده» از دست رفته بود.

مشکل جام جهانی همین است؛ این مسابقات فقط هر چهار سال یک‌بار برگزار می‌شود. البته این موضوع درباره المپیک هم صدق می‌کند، اما جام جهانی حس پایان یک چرخه سخت چهارساله را دارد؛ نونتمنی که بازیکنان تمام برنامه آماده‌سازی خود را برای آن تنظیم می‌کنند. بسیاری از ستاره‌های بزرگ فوتبال در جام جهانی‌ها در شرایط ایده‌آل حضور پیدانمی‌کنند. برای مثال، وین رونی در سه دوره جام جهانی بازی کرد. در دو دوره اول، او با جله و البته بدون موفقیت از مصدومیت بازگشت و در جام جهانی ۲۰۱۴ نیز در تیم ضعیف انگلیس که در مرحله گروهی حذف شد، بازیکنند و کم‌اثر به نظر می‌رسید.

جام جهانی ۲۰۱۸ و ۲۰۲۲: آخرین فرصت‌های از دست‌رفته کریستیانو رونالدو

تا سال ۲۰۱۸، کریستیانو رونالدو ۳۳ ساله شده بود و قرار نبود از رئال مادرید به یوونتوس منتقل شود. هرچند خودش آن زمان نمی‌توانست چنین چیزی را تصور کند، اما پنجمین توب طلایش که شش ماه قبل به دست آورده بود، در نهایت آخرین توب طلای دوران حرفه‌ای‌اش شد.

او با ذهنیت «الان یا هرگز» وارد جام جهانی روسیه شد و به نظر می‌رسید آماده است تا از این فرصت نهایت استفاده را ببرد.

در اولین بازی پرتغال مقابل اسپانیا، رونالدو در یک دیدار تماشایی که با تساوی ۳-۳ در سوچی به پایان رسید، هت‌تریک کرد و با یک ضربه آزاد فوق‌العاده کار را کامل کرد.

پنج روز بعد، او تنها گل پیروزی پرتغال مقابل مراکش را به ثمر رساند. در آن مقطع، با توجه به شروع ضعیف آرژانتین در مسابقات، روایت غالب این بود که رونالدو نشان

داده توانایی ذهنی لازم برای درخشش زیر فشار رهبری تیمش را دارد؛ در حالی که لیونل مسی، رقیب بزرگ

کولینا مقابل ترامپ درآمد

کمیته داوران فیفا در واکنش به انتقادات دونالد ترامپ، رئیس‌جمهور آمریکا، حمایت کامل خود را از رافائل کلاوس، داور برزیلی جام جهانی ۲۰۲۶، اعلام کرد. ترامپ پس از جنجال‌های مربوط به اخراج فولرین بالوگان در دیدار تیم ملی آمریکا مقابل بوسنی و هرزگوین عملکرد این داور را زیر سؤال برده بود.

این اتفاق پس از صحنه‌ای رخ داد که کلاوس با کمک VAR،

بالوگان را به دلیل خطای روی طارق محارمویچ با کارت قرمز مستقیم از زمین اخراج کرد. با این حال، پس از بررسی‌های بیشتر، محرومیت این مهاجم لغو شد و او توانست در مرحله یک‌هشتم نهایی برابر بلژیک برای آمریکا بازی کند. ترامپ درباره این تصمیم داوری گفت که برخورد دوبازیکن حاصل شرایط مسابقه بوده و اعتقاد داشت این صحنه نباید با کارت قرمز همراه می‌شد. او همچنین عملکرد کلاوس را

او که شخصیت درونگراتری داشت، زیر فشار انتظارات قرار گرفته بود.

اما مسیر رونالدو و پرتغال در جام جهانی با شکست مقابل اروگوئه در مرحله یک‌هشتم نهایی ناگهان پایان یافت. رونالدو در آن بازی شش شوت زد، اما ضرباتش بیشتر از روی ناامیدی زده می‌شد؛ چرا که مسابقه کم‌کم از کنترل پرتغال خارج می‌شد. پس از آن، این سؤال مطرح شد که آیا آخرین فرصت او برای قهرمانی در جام جهانی از دست رفته است.

رونالدو در سال ۲۰۲۲ برای پنجمین جام جهانی خود بازگشت، اما شرایط متفاوت بود. او پس از پایان تلخ دوره دوم حضورش در منچستر یونایتد وارد مسابقات شده بود. در بازی نخست مقابل غنا، او از روی نقطه پنالتی گل زد. اما در دیدار برابر اروگوئه، گلی که تصور می‌کرد به نام او ثبت شده، به او تعلق نگرفت؛ زیرا فیفا اعلام کرد برخلاف ادعای رونالدو، او روی ارسال برونو فرناندز هیچ تماسی با توب نداشته است.

در بازی سوم مقابل کره جنوبی نیز تأثیر چندانی نداشت و وقتی فرناندو سانتوس، سرمربی پرتغال، او را تعویض کرد، واکنش عصبی رونالدو باعث ناراضی‌ت

سرمربی شد. با افزایش

انتقادات نسبت به رفتار،

زبان بدن و سطح

عملکردش، رونالدو

برای دیدار مرحله

یک‌هشتم نهایی

مقابل سوئیس

رو ی نیمکت

نشست. جانشین

او، گونسالو راموس، در پیروزی ۶ بر یک پرتغال هت‌تریک کرد. گزارش‌هایی که مدعی بودند رونالدو تهدید کرده تیم ملی را ترک می‌کند، از سوی افراد مرتبط با تیم رد شد. پرتغال در مرحله یک‌چهارم نهایی مقابل مراکش شکست خورد و رونالدو که در نیمه‌دوم به عنوان بازیکن تعویضی وارد زمین شده بود، با چشمانی اشک‌بار راهی رختکن شد. حتی کسانی که بیشترین تحسین را برای طول دوران حرفه‌ای و ماندگاری او داشتند، باید تصور می‌کردند که داستان رونالدو در جام جهانی به پایان رسیده است.

اینکه لیونل مسی چند هفته بعد آرژانتین را به قهرمانی جهان رساند، به نظرمی رسید تلخی شرایط رونالدو را بیشتر کند؛ بازیکنی که آماده می‌شد دوران پایانی فوتبالش را در عربستان سعودی سپری کند.

آیا دوران حضور رونالدو در بالاترین سطح فوتبال جهان به پایان رسیده است؟

رونالدو هنوز تمام نشده بود

حالا که رونالدو از صحنه کنار رفته است، ساده‌ترین حرف این است که بگوییم این جام جهانی برای او بیش از حد زیاد بود.

اما این برداشت درست به نظر نمی‌رسد. چنین حرفی بیشتر در جام جهانی ۲۰۲۲ منطقی بود تا اتفاقات اخیر. این حس قطعاً در یورو ۲۰۲۴ هم وجود داشت؛ زمانی که دیدند رونالدو، ۱۲۰ دقیقه کامل در زمین می‌ماند، برای بسیاری ناراحت‌کننده بود.

اگر قرار باشد بگوییم یک تورنمنت برای رونالدو بیش از حد زیاد بود، باید گفت سه تورنمنت چنین شرایطی داشتند. تماشای عملکرد او در یورو دو تابستان قبل، زمانی که با وجود شرایطش تمام ۱۲۰ دقیقه بازی کرد، دشوار بود. اما دیدن او در این جام جهانی، به جز بازی نخست، آن قدر آزاردهنده نبود. از نظر فیزیکی، رونالدو نسبت به جام جهانی ۲۰۲۲ آماده‌تر و سرحال‌تر به نظر می‌رسید.

در قطر، چهره‌ای عصبی و ناراضی داشت. اما این بار زبان بدن او به عنوان کاپیتان و یک هم‌تیمی، بهتر شده بود.

او همچنان همان انرژی یک ستاره اصلی را داشت، اما وقتی گونسالو راموس گل پیروزی پرتغال مقابل کرواسی را به ثمر رساند، رونالدو همچنان با تعهد و انرژی بالا از تیم حمایت می‌کرد.

آن شب، هواداران پرتغال و البته بسیاری از طرفداران خود رونالدو، بیرون هتل تیم در مرکز تورنتو جمع شده بودند. ویدیویی از داخل اردوی پرتغال منتشر شد که لحظه‌ای از نشان می‌داد که رونالدو با چشمانی پر از هیجان تصمیم گرفت به بالکن برود و برای هواداران دست تکان دهد.

او در چنین لحظاتی کاملاً در عنصر خودش بود؛ حضورش و هر حرکتش با شور و هیجان هواداران مشتاق همراه می‌شد و او دقیقاً همان چیزی را به آنها می‌داد که انتظار داشتند.

زیر سؤال برد و خواستار بررسی بیشتر درباره این تصمیم شد. در مقابل، پیرلوئیجی کولینا، رئیس کمیته داوران فیفا، با انتشار بیانیه‌ای رسمی از داور برزیلی دفاع کرد. او رافائل کلاوس را یکی از بهترین داوران حرفه‌ای جهان دانست و تأکید کرد که این داور در طول دوران فعالیت خود همواره استانداردهای بالایی از حرفه‌ای‌گری و سلامت کاری را نشان داده است.

جام جهانی، معیار تعیین‌کننده میراث رونالدو نیست

روز یکشنبه، رونالدو در نشست خبری پیش از بازی پرتغال حاضر شد و با رفتاری که داشت، این احساس را تقویت کرد که در این جام جهانی جایگاه و آرامش خاصی پیدا کرده است. او دو هفته قبل کمی نسبت به خبرنگاران حساس‌تر بود، اما این بار پیش از دیدار مقابل اسپانیا، به همه سؤال‌ها با بلخند پاسخ داد و حتی از خبرنگاری که به گفته خودش «دوستم ندازه» دعوت کرد، سؤال بپرسد.

وقتی از او درباره عملکردش در این جام جهانی پرسیده شد، گفت: «و با وجود بعضی نظره‌های متفاوتی که ممکن است داشته باشید، فکر نمی‌کنم خیلی بد کار کرده باشم، درست است؟ من سه گل زده‌ام. خب، دیگران بیشتر گل زداند، چون فوق‌العاده کار کرده‌اند. اما من هم عملکرد بدی نداشته‌م.»

او در پاسخ به سؤال دیگری گفت تمرکزش این بوده: «تا جایی که ممکن لذت ببرم، چون این آخرین جام جهانی من است و آخرین جام جهانی خواهد بود؛ و از لحظه به لحظه آن باید لذت ببرم.»

و حداقل در فاصله بین بازی سخت مقابل کنگو و پایان تلخ برابر اسپانیا، به نظر می‌رسید واقعاً همین کار را انجام می‌دهد.

در یک مصاحبه نادر در نوامبر گذشته با پیرز مورگان، از رونالدو پرسیده شد که آیا هنوز رؤیای قهرمانی در جام جهانی را دارد یا نه.

او پاسخ داد: «اگر از من بپرسید: کریستیانو، آیا رؤیای تو بردن جام جهانی است؟ نه، رؤیای من نیست.»

وقتی از او پرسیده شد که آیا جدی می‌گوید، پاسخ داد: «بله». قهرمانی در جام جهانی نام من را در تاریخ فوتبال تغییر نمی‌دهد. مردم می‌گویند: اگر کریستیانو جام جهانی را ببرد، بهترین بازیکن تاریخ خواهد شد. من با این نظر مخالفم.»

او البته گفت که دوست دارد جام جهانی را فتح کند، اما نتیجه این مسابقات قرار نیست دوران حرفه‌ای او را تعریف کند.

بسیاری از صحبت‌ها را مسخره کردند. اگر رونالدو قهرمان جام جهانی می‌شد، بدون شک این اتفاق بخش بزرگی از داستان دوران حرفه‌ای او می‌شد.

اما نکته اصلی همین است: جام جهانی هرگز تعریف‌کننده کامل دوران حرفه‌ای رونالدو نبوده است. نباید میراث او را هم تعیین کند؛ همان‌طور که اگر آرژانتین در فینال جام جهانی ۲۰۲۲ مقابل فرانسه در ضربات پنالتی شکست می‌خورد، این اتفاق نمی‌توانست تمام دوران حرفه‌ای لیونل مسی را زیر سؤال ببرد.

مسی بدون شک یکی از بزرگترین فوتبالیست‌های تاریخ است و رونالدو از نظر آماری بهترین گلزن تاریخ فوتبال محسوب می‌شود.

این واقعیت قبل از پنجمین جام جهانی آنها در سال ۲۰۲۲ وجود داشت و پس از ششمین حضورشان در این رقابت‌ها نیز همچنان پایرجاست.

میراث CR7: فراتر از یک جام جهانی

دوران حرفه‌ای کریستیانو رونالدو با رکوردهایی که به جا گذاشته تعریف می‌شود. او بیش از هر بازیکن دیگری در تاریخ فوتبال، در سطح باشگاهی و ملی گل زده است. بهترین گلزن تاریخ رئال مادرید و بهترین گلزن تاریخ جام باشگاه‌های اروپا و لیگ قهرمانان اروپا محسوب می‌شود. همچنین پیش از هر بازیکن مرد دیگری برای تیم ملی کشورش بازی کرده است.

به‌طور ساده، این تصور که دوران حرفه‌ای رونالدو به دلیل قهرمان نشدن در جام جهانی زیر سؤال برود، کاملاً بی‌معنی است. حتی اگر او «فقط» بهترین گلزن تاریخ فوتبال بود، باز هم در جمع بزرگترین بازیکنان تاریخ این ورزش قرار می‌گرفت. واقعیت این است که میراث رونالدو تقریباً بی‌ظنیر است.

او روز یکشنبه در پاسخ به سؤالی درباره بازیکنی گفت: «بازی این اتفاق خواهد افتاد. اما صادقانه بگویم، هر زمانی که این اتفاق بیفتد، با خیال راحت کنار می‌روم؛ نه با ۱۰۰ درصد آرامش، بلکه با ۱۰۰ درصد آرامش، چون همه چیزم را به فوتبال داده‌ام.»

من به فوتبال نیاز ندارم؛ زندگی خوبی دارم. اما مسأله علاقه است. من فوتبال بازی می‌کنم چون عاشقش هستم. مهم نیست فردا چه اتفاقی بیفتد، نمی‌توانم به خودم فشار بیاورم و بگویم که ما وظیفه داریم حتماً برنده شویم.»

این ذهنیت؛ یعنی اعتماد به نفسی که از اطمینان به ماندگاری میراثش به دست آورده، در هفته‌های اخیر به رونالدو کمک کرده است. همین موضوع باعث شد ششمین و آخرین جام جهانی او، برخلاف چند دوره قبلی، تجربه‌ای لذت‌بخش تر باشد. آیا حسرت‌هایی وجود دارد؟ ناامیدی‌هایی بوده است؟ قطعاً. اما این بار، با توجه به سن و شرایطش، رونالدو حق دارد احساس کند هر آنچه در توان داشته، ارائه کرده است.

تنها سؤال باقی‌مانده این است که چرا روبرتو مارتینز، سرمربی پرتغال، با وجود شجاعتی که در بازی مقابل کرواسی برای نیمکت‌نشین کردن رونالدو نشان داد، گونسالو راموس، زنده گل پیروزی آن دیدار را، تا آخرین لحظات تلخ مقابل اسپانیا روی نیمکت نگه داشت.

در نهایت، تبلیغ نایک اشتباه از آب درآمد. آن آینده باشکوهی که قرار بود رونالدو با درخشش در جام جهانی برای خودش بیسود؟ تقریباً در همه جنبه‌ها، به جز جزئیات کوچکی که کارگردان آن تبلیغ تصور کرده بود، اتفاق افتاد. داستان و میراث رونالدو، به عنوان یکی از بزرگترین بازیکنان تاریخ فوتبال، در دو دهه گذشته نوشته شده است.

و نباید و نمی‌تواند باقی عمرش را نگران تنها چیزی باشد که به دست نیآورد.

